

Лажне заставе, гласине и бизарне информације

У пропагандном рату око Сирије и Ирана, иза кога стоје моћне обавештајне службе Америке, Русије, Израела и арапских земаља, контрадикторни подаци треба да увере свет да је истина баш на њиховој страни

СЛОБОДАН ИКОНИЋ

Од прошлог октобра сиријска криза прерасла је локалне оквире и постала геополитичка борба за будућност Ирана, контролу нафте на Блиском истоку и јачање утицаја у читавом региону. Двоструки вето Русије и Кине у УН дао је до знања Западу да се ни оне не одричу својих интереса у региону који је подељен тако да даје велике могућности за изазивање криза и ратова, због чега га је најпознатији амерички геостратег Збигњев Бжежински и назвао „великим Балканом“.

У таквој пат-позицији кључну улогу имају обавештајне службе, чије се активности огледају у низу бизарних и контрадикторних информација, са циљем да се појача унутрашња субверзија или онемогући евентуална војна интервенција, попут оних на Ирак, Либију или Авганистан.

Информације о плаћеницима и наоружаним групама које се убацују у Сирију долазе са свих страна и из разних извора, што је, каже Александар Фатић, директор Центра за безбедносне студије, било слично и у време припреме интервенције на Ирак.

„Кључни скандали су били везани за обавештајне службе, попут хапшења службенице британске обавештајне службе која је ухватила имејл ЦИА у коме се говори о прислушкивању телефона блискоисточних делегација у УН, како би их уцењивали и присилили да утичу на своје владе да дају сагласност за удар на Ирак“.

НИШТА СЕ НЕ МОЖЕ САКРИТИ: САТЕЛИТСКИ СНИМАК СИРИЈСКОГ ГРАДА ХОМСА

ТВ станица *Русија данас* објавила је недавно како се више од 10.000 Либијаца, вежбајући на тајним локацијама у Јордану, припрема за упад у Сирију да би се тамо борили на страни опозиције; руска станица тврди да је реч о завери западних обавештајних служби и специјалних снага, као и Израела и Турске...

ГЛАСИНЕ Шестстотина добровољаца је, наводно, још јесепас стигло из Либије. Ти људи већ примају плату од 1.000 долара месечно, коју им обезбеђују Саудијска Арабија и Катар, каже се у том извештају.

С друге стране, кинески дневни лист *Женмин жибао* јавља да је 15.000 иранских елитних војника јединице Кудс на путу према Сирији и да долазе на позив сиријског председника Башара ал Асада.

Истовремено, неколико иранских медија известило је да је десетак турских официра ухапшено у Сирији и да су они потврдили да су их израелски специјалци обучавали и припремали за побуну против Асада. Руско Министарство спољних послова на то саопштава да су агенти британске тајне службе МИ-6 већ на терену у Сирији, али и демантује стране медије да су се тамо упутиле и руске специјалне јединице са великом пошљом оружја, као и да Москва Сирији обезбеђује сателитску логистику...

И француски недељник *Канар енчер* и турски дневник *Милајеш* објавили су да у региону има француских обавештајца, који такође обучавају тзв. Слободну сиријску војску и њене припаднике подучавају герилским техникама ратовања у урбаним срединама.

На све то оглашава се и Ал Каида - такође противник Асадовог режима - чији се припадници убацију из суседног Ирака.

Фатић подсећа да су остале само четири земље у свету које се служе такозваним агресивним обавештајним радом, који подразумева и насилне акције, па и терористичке нападе. То су: Русија (случај Литвињенко), Израел, Сирија и Пакистан (случај Беназир Буто). На Блиском истоку су најактивнији Израелци и Сиријци, уједно и највећи

ривали. Сиријци су, у арапском свету, једини дорасли Израелцима, чија тајна служба Мосад има мото који се може превести као „Ратовати помоћу обмане“.

Тактика коју Израел примењује су такозване false flag операције (тајне операције које се изводе тако да се стиче утисак да их је извео неко други). Тако је Мосад стајао иза бројних терористичких напада које су одмах вешто приписивали некој другој страни, углавном исламским терористима.

Амерички часопис *Форин Полиси* писао је да су се агенти Мосада представљали као официри ЦИА да би регрутовали чланове пакистанске терористичке групе да изве-

ИНСПЕКТОРИ ИЛИ ШПИЈУНИ

Инспектори Међународне агенције за атомску енергију (ИАЕА) тврде да су открили нуклеарну централу на северу Сирије, али да комплекс није у употреби, иако је изграђен с циљем обогативања урана. Централна је изграђена према пакистанском моделу, па се сумња да су ове две земље сарађивале оно производње атомског оружја. Америка је инвазију на Ирак извела управо због сумњи да је Садам Хусеин поседовао оружје за масовно уништење, да би се касније показало да оно није постојало. Британски антиратни активиста Дејвид Халпин има своју тезу: „Циљ тих инспектора није проналажење оружја за масовно уништење, него снимање одбрамбених положаја, инфраструктуре и општег војног стања како би се те информације искористиле у случају инвазије на ту земљу.“

ду убиства и нападе против режима у Ирану. Четворица иранских нуклеарних научника убијених у последње две године животом су платили свој избор професије; пи у једном случају починиоци нису откривени.

“Удар на Асада је удар на улогу Сирије као једине тврде земље у региону која, рецимо, у погледу тероризма, може обавештајно да одржава равнотежу и са Русима и са Западом. Као, уосталом, и Пакистан”, каже Фатић. „Управо због те избалансиране улоге, Сиријци представљају велики проблем: нису под контролом. Зато је разарање Сирије и Асадовог режима пре свега усмерено на то да се уништи тамошњи војно-обавештајни апарат”, додаје

Фатић, уједно објашњавајући зашто се Русија толико ангажовала – управо због тога што је сиријска обавештајна служба „на линији“ са руским обавештајним структурима.

ИНФИЛТРАЦИЈА САД у обавештајном раду у овом делу света користе такозване неагресивне методе; војне интервенције које изводи користећи своју ударну песницу, НАТО, у ово се не рачунају.

Викиликс је тако објавио податак да је Стејт департмент тајно финансирао сиријске опозиционе организације, о чему је писао и *Вашингтон пост*, тако што је од 2006. једној групи која се противи актуелном режиму у Дамаску дао шест милиона долара за покретање сателитске телевизије са седиштем у Лондону, али и за финансирање активности у самој Сирији, при чему се не помиње врста тих активности.

Када многе од поменутих метода не решавају у потпуности проблем, обавештајне и контраобавештајне службе прибегавају убацивању својих агената у противничке редове. Бејрут је идеално место за трансфере такве врсте, па се у њему преплићу „играчи“ либанске, иранске, сиријске, турске, руске, јорданске и које све још не обавештајне и контраобавештајне службе.

У склопу обавештајне фазе везане за ирански нуклеарни програм, тамошњи Хезболах - под контролом Ирана и Сирије - тврди да је похватио десетак агената ЦИА, док у Техерану кажу да су и они разоткрили мрежу момака из Ленглија. И док америчка амбасада у Бејруту то демантује, неименовани западни извори потврђују да је „печега, ипак, било“.

Да ли се ради о правим или фингираним потсезима, како би се прикрили они прави (тим пре што се Мосад ту много не помиње), или је по среди чиста случајност да се у исто време у једном малом медитеранском месту у Сирији у мору удави заменик шефа руске обавештајне службе ГРУ - који је, ето опет случаја, једини лично знао све агенте ГРУ у иностранству, посебно на Блиском истоку... ■

Разарање Сирије и Асадовог режима усмерено је на то да се уништи тамошњи војно-обавештајни апарат